

T. Badowski

Izba radomska

Palestra 31/2(350), 158-159

1987

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Izba radomska

Adw. Witold Białasik (1907—1986). W dniu 15 października 1986 r. zmarł nieoczekiwanie emer. adwokat Witold Białasik, urodzony w 1907 r. w Szamotułach. Po ukończeniu studiów prawniczych na Uniwersytecie w Poznaniu (1928 r.) i odbyciu aplikacji sądowej w okręgu Sądu Apelacyjnego w Poznaniu oraz złożeniu egzaminu sędziowskiego (1930 r.) z wynikiem bardzo dobrym rozpoczął pracę sędziowską zrazu w Sądzie Grodzkim w Inowrocławiu, a następnie w Poznaniu, gdzie pracował do wybuchu wojny.

Jak wielu innych Polaków został wysiedlony przez hitlerowców do tzw. Generalnej Guberni, gdzie przez krótki okres pracował w Sądzie Okręgowym w Kielcach jako tłumacz, a następnie jako sędzia Sądu Grodzkiego w Rawie Mazowieckiej. Z dniem 1 marca 1941 r. przeniósł się do Sądu Apelacyjnego w Radomiu. W grudniu 1943 r. zwolnił się z pracy w sądownictwie i po krótkim okresie bezrobocia objął funkcję sekretarza Powiatowego Lekarza Weterynarii w Jędrzejowie, gdzie pracował do chwili wyzwolenia, które umożliwiło mu powrót na Ziemię Wielkopolską — do Poznania. Tu pracował krótko w Sądzie Okręgowym w Poznaniu. Z dniem 1 lipca 1945 r. zwolnił się z pracy w Sądzie w Poznaniu i uzyskał wpis na listę adwokatów (1.VII.1945 r.).

Rozpoczął pracę jako adwokat najpierw w Poznaniu, a następnie przeniósł swą kancelarię do Czarnkowa. W trzy lata później zarzą-

dzeniem Ministra Sprawiedliwości (1.XI.1949 r.) został powołany na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Radomiu, a następnie na stanowisko (1.I.1951 r.) sędziego w okręgu Sądu Apelacyjnego w Kielcach — Ośrodek w Radomiu. Od 1.X.1952 r. został zwolniony na własną prośbę z pracy w sądownictwie i wpisany na listę adwokatów Izby Adwokackiej w Kielcach z siedzibą w Sandomierzu, gdzie wkrótce został kierownikiem Zespołu Adwokackiego. Potem — ze względów rodzinnych — został przeniesiony na własną prośbę do Radomia. Wstąpił wtedy do Zespołu Adwokackiego Nr 2 i z czasem został jego kierownikiem.

Adwokat Witold Białasik był wybitnym cywilistą oraz znawcą prawa ubezpieczeń społecznych i prawa pracy. Te dwie ostatnie dyscypliny stawały się dla niego już nie pracą zawodową, ale przede wszystkim pracą społeczną. Nie stronił również od spraw karnych. Jego przemówienia były zawsze wyważone, nie mówił „pod publiczność”, ale wyłącznie dla sądu.

Jego stosunek do kolegów był zawsze uprzejmy, elegancki, taktowny, co w dużej mierze przyczyniło się do tego, że również kole-dzy obdarzali go należytym szacunkiem.

Prowadził wykłady dla aplikantów z zakresu prawa ubezpieczeniowego i prawa pracy.

Był bezkompromisowym patriotą. Interesował się bardzo historią Polski, zwłaszcza tą najnowszą.

Zespół Adwokacki był jego drugim domem. Toteż nie mógł się po-

godzić z tym, że będąc w pełni sił fizycznych i psychicznych został pozbawiony pracy w zespole adwokackim, a o kancelarię prywatną nie zabiegał uważając, iż nie zasłużył, by w swym wieku stać się w pewnym sensie „banitą”. Mimo jednak tego że przestał być członkiem zespołu, odwiedzał swój Zespół macierzysty, by tam spędzić kilka chwil z kolegami. W dniu 15 października 1986 r. w godzinach

rannych przybył do Zespołu i w trakcie rozmowy z kolegami nagle zasiał — tracąc przytomność. Teżoż samego dnia, w kilka godzin po pobycie w szpitalu, zmarł.

Śmierć jego wywołał wśród kolegów szczery żal, a dla adwokatury radomskiej — stratę doskonałego wykładowcy i wychowawcy młodzieży prawniczej oraz zasłużonego członka organów Izby Adwokackiej w Radomiu.

em. adwokat T. Badowski

Izba warszawska

UCHWAŁA

podjęta 26 listopada 1986 r. na Zebraniu sprawozdawczo-wyborczym
Koła Emerytów i Rencistów przy ORA w Warszawie

Zgromadzeni w dniu 26 listopada 1986 r. na Zebraniu sprawozdawczo-wyborczym Koła Emerytów i Rencistów przy Okręgowej Radzie Adwokackiej w Warszawie członkowie Koła podjęli następującą uchwałę:

1. Zebrani wyrażają wdzięczność i podziękowanie członkom Izby Adwokackiej w Warszawie oraz Radzie Adwokackiej, a zwłaszcza jej Dziekanowi adwokatowi Maciejowi Dubois, za okazane zrozumienie potrzeb i świadczoną pomoc dla adwokatów emerytów.

2. Zebrani z głęboką troską stwierdzają, że sytuacja życiowa i materialna wielu kolegów emerytów jest bardzo trudna i wymaga wysiłków ze strony wszystkich pracujących zawodowo adwokatów w celu dalszego świadczenia tej pomocy, a ponadto rozważenia możliwości jej rozszerzenia i pogłębienia.

3. Zebrani stwierdzają też, że za-

równy wieloletnie przyczynianie się adwokatów emerytów do świadczeń na potrzeby samorządu adwokackiego, kształcenie aplikantów, przekazywanie im tradycji zawodu oraz kształcenie postaw życiowych, jak i wytworzona z tego powodu szczególnie silna więź łącząca pokolenie ustępujące z pokoleniami przez nich wychowanymi w pełni uzasadniają oczekiwanie i nasilenie pomocy dla adwokatów starych, niedołączonych lub pozostających w wyjątkowo ciężkiej sytuacji.

4. Zebrani apelują do Rady Adwokackiej w Warszawie, aby spowodowała przywrócenie instytucji łączników między zespołami adwokackimi a byłymi członkami tych zespołów, z jednoczesnym nałożeniem na nich konkretnych zadań, a w szczególności corocznego składania sprawozdania o sytuacji życiowej i materialnej byłych członków zespołu i sygnalizowania nie-